

ду самитѣ войници, които ги гледатъ сериозно и равнодушно. Нѣкои излеко се поусмихнатъ.

— Горкитѣ, чува се между публиката, кои ли сж тѣзи момчета? Дали знаятъ тѣхнитѣ, че сж ранени и донесени тука въ столицата?

Мнозина би искали да се доближатъ и запитатъ войницитѣ, дѣ сж се били, кога сж ранени, виждали ли сж тѣхнитѣ.

— Боже! извика една възстаричка жена. Дѣ ли се търкалятъ главитѣ на нашитѣ синове!

Всички зеха да плачатъ.

Старъ единъ опълченецъ съ побѣлѣла коса, съ изоставена, нестригана брада, съ кожанъ калпакъ на глава и пушка въ ржка се приближи и заповѣда на крѣкливата жена да си отиде. Той строго изгледа всички любопитни и ги подгони.

— Хайде вървете си! Нѣмате ли ви работа въ кжщи! Какво гледате тука? Мечки ли!

И като хвана прѣзъ срѣдата пушката си той се впусна стремително къмъ дѣцата съ заплашване, че ще ги удари съ приклада по гърба и по главата. Дѣцата хукнаха да бѣгатъ на разни страни, старцитѣ бавно и замислено се отдалечиха, а женитѣ плачешкомъ навлѣзоха въ близкия дворъ.

Едно момиченце на около 12—13 години се опрѣ силно на стария опълченецъ.

— Нѣма да си отида! думаше то чевръсто. Азъ искамъ да влѣза въ болницата и да шетамъ на раненитѣ войници.

И бистри сълзи закапаха отъ чернитѣ му очи. Цѣло зачервенено, то застана прѣдъ опълченеца, готово да изтърпи удара отъ пушката.

Старецътъ се спрѣ.